

Noir is een smakelijke scifi-revue en tegelijk hypersatire op de huidige, verwarrende tijd

Theater - Noir (Nineties Productions)

RECENSIE Theatercollectief Nineties Productions schetst een prettig theateraal toekomstscenario in een smakelijke scifi-revue. Noir laat zien dat ook een thema als kunstmatige intelligentie rijk is aan muziek en theater.

Door: VINCENT Kouters 5 december 2017, 02:00

Noir

Theater

Van en door Nineties Productions

1/12, Tripolis, Amsterdam

Tournee t/m 1/2

Er komt een moment dat robots niet meer van echte mensen te onderscheiden zijn. Op dat moment (2047 kennelijk) begint Noir, een satirische sciencefictionrevue van Nineties Productions. Dit jonge theatercollectief timmert sinds enkele jaren aan de weg met aanstekelijk, vervreemdend muziektheater, dat sterk is beïnvloed door popcultuur en (beeldende) kunst.

Noir spelen ze in lege en gestripte kantoorpanden door het land. De verder verlaten locatie geeft deze revue ('welkom in Club Noir') een post-apocalyptisch tintje. Tel daarbij op de sombere esthetiek van de film noir, die is doorgevoerd in alle scènes, en de bewust hol klinkende, live gespeelde elektropop van Christiaan Verbeek, en je hebt een prettig theateraal toekomstscenario.

De spelers hanteren een
stijl die een mix is van

komedie, satire en arty performance. Soms op het randje van irritant, maar altijd fascinerend

---

In een reeks niet al te samenhangende scènes, liedjes en personages krijgen we een beeld van hoe het eraan toegaat in een wereld waarin computers, robots en kunstmatige intelligentie zijn doorgedrongen tot in iedere vezel van de mensheid. De spelers hanteren een stijl die een mix is van komedie, satire en arty performance. Soms op het randje van irritant, maar altijd fascinerend.

Actrice Stephanie Louwrier toont ons bijvoorbeeld een staaltje futuristisch cabaret als vervelende adhd-clown. Sanne den Hartogh schetst in een droogkomische monoloog een eersteklas virtualreality-hel anno 2047, vol haperende verbindingen, foute pixels, hackers, uitgeputte oplaadpunten en gesimuleerde seks. Charlie Chan Dagelet schuift als zingende en cellospelende diva-androïde over de betonnen vloer. En Yannick Noomen toont twee anachronistische ambachtslieden, een dichter en een slager, die door de instanties 'nutteloos verklaard' zijn. Hun werk is overgenomen door robots.

Noir past in een heersende sciencefictiontrend in het theater, waarin menselijk gedrag onder de loep wordt genomen vanuit een toekomstperspectief. De Nineties laten zien dat ook een onderwerp als kunstmatige intelligentie rijk is aan muziek en theater. Bovendien blijft het collectief weg van een stellig moreel oordeel. Ook al is iedereen in de toekomst diep ongelukkig, sommigen lijken het er zelf naar te hebben gemaakt. Noir is een smakelijke scifi-revue en tegelijk hypersatire op de huidige, verwarrende tijd.

Volg en lees meer over:

[THEATER](#) | [THEATERRECENSIES](#)

VINCENT KOUTERS